

عنوان مقاله:

مقایسه تاثیر کودهای شیمیایی (اوره)، آلی (ورمی کمپوست) و زیستی (نیتروکسین) بر عملکرد کمی و کیفی کنجد (*Sesamum indicum*) (L).

محل انتشار:

مجله دانش کشاورزی و تولید پایدار، دوره 21، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

رحمان سجادی نیک - دانشگاه یاسوج

علیرضا یدوی - دانشکده کشاورزی دانشگاه یاسوج

حمیدرضا بلوچی - دانشکده کشاورزی دانشگاه یاسوج

هوشنگ فرجی - دانشکده کشاورزی دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

برای بررسی تاثیر نیتروژن، ورمی کمپوست و کود زیستی نیتروکسین بر عملکرد کمی و کیفی کنجد، آزمایشی به صورت فاکتوریل در قالب طرح بلوک های کامل تصادفی با ۳ تکرار در تابستان ۱۳۸۸، در شهرستان بهبهان اجرا شد. فاکتور اول شامل ۵۰، ۷۵ و ۱۰۰ درصد نیتروژن مصرفی منطقه (به ترتیب معادل ۲۵، ۳۷/۵ و ۵۰ کیلوگرم نیتروژن خالص در هکتار از نوع اوره)، فاکتور دوم ۵ و ۱۰ تن کود ورمی کمپوست در هکتار و فاکتور سوم کاربرد کود زیستی نیتروکسین با دو سطح تلقیح و عدم تلقیح با بذر، بود. نتایج نشان داد که عوامل آزمایشی اثر معنی داری بر عملکرد و اجزای عملکرد گیاه کنجد داشتند. کاربرد نیتروکسین افزایش ۵/۸ درصدی عملکرد دانه را باعث شد. با توجه به اثر متقابل نیتروژن و ورمی کمپوست، بیشترین عملکرد دانه کنجد (۱۳۵۲ کیلوگرم در هکتار) در تیمار ۱۰ تن ورمی کمپوست به همراه ۳۷/۵ کیلوگرم در هکتار نیتروژن خالص حاصل شد. در حالی که کمترین میزان عملکرد (۹۴۷ کیلوگرم در هکتار) مربوط به تیمار عدم کاربرد ورمی کمپوست همراه با مصرف ۲۵ کیلوگرم نیتروژن در هکتار بود. بیشترین درصد روغن (۴۵٪) در تیمار مصرف ۳۷/۵ کیلوگرم نیتروژن به همراه ۵ تن در هکتار ورمی کمپوست و کمترین درصد روغن (۴۰٪) در تیمار کاربرد ۵۰ کیلوگرم نیتروژن به همراه ۱۰ تن در هکتار ورمی کمپوست حاصل شد. در تیمار ۵۰ کیلوگرم نیتروژن مصرفی در هکتار، کاربرد ورمی کمپوست و تلقیح نیتروکسین، کاهش معنی داری در درصد روغن ایجاد نمودند. درصد و عملکرد پرتئین با افزایش کود نیتروژن، ورمی کمپوست و نیتروکسین افزایش معنی داری نشان دادند.

کلمات کلیدی:

پروتئین، روغن، کنجد، نیتروژن، نیتروکسین، ورمی کمپوست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1715109>

